

PREMIŠLJEVANJE O BOŽJI BESEDI - OKTOBER 2022

V veselem praznovanju beatifikacije Pauline Marie Jaricot

sobota, 15. oktober, 2022

Sv. Terezija Avilska, devica in učiteljica Cerkve (god)

Ef 1,15-23; Ps 8; Lk 12,8-12

Premišljujmo

Terezija Jezusova ali Avilska je bila prva ženska, ki je prejela naziv cerkvene učiteljice, ki ji ga je leta 1970 podelil Pavel VI. Pri dvajsetih letih je vstopila v karmeličanski samostan v Avili, kjer je živelo 180 redovnic, ki so živele v vzdušju, v katerem se je karmeličansko redovno vodilo živelo zelo nedosledno. Pravzaprav so sprejemale številne obiskovalce in odhajale na večerjo v mesto. Terezija se je leta 1555 odločila, da bo v polnosti živela svoj karmelski poklic. Jasno je videla potrebo po reformi karmeličanskega reda po vrsti mističnih izkušenj, ki so ji omogočile premišljevanje o Kristusovi človečnosti. Imel je vizije, demonska preganjanja in prikazovanja našega Gospoda. S pomočjo svojih duhovnih voditeljev, zlasti Petra iz Alcantare, se je seznanila z mistično molitvijo in izkusila božansko ljubezen. V Avili je ustanovila nov samostan strogega reda, kjer so bile karmeličanke popolnoma ločene od sveta in so živele življenje v celoti posvečeno molitvi. Kljub različnim oviram je z odločenostjo uspela v svojem načrtu, da svoje sestre zaveže strogemu uboštvu. To simbolizira odstranitev čevljev, od tod tudi ime "basonoge" karmeličanke. Terezija se kaže kot ženska, polna zdrave pameti, popolnoma poštena in naravna, vedno vesela in sladka. Njene številne spise o njenih mističnih izkušnjah in njenem življenju je prebralo veliko ljudi. Skupaj s kasnejšim Janezom od Križa, ki je bil prav tako razočaran nad svojim redom, se je Terezija lotila reforme, ki se je začela leta 1557. Samostani reformiranih karmeličank in karmeličanov se bodo v Španiji množili z močno pedagogiko molitve. Reforma, ki jo je leta 1580 odobril papež Gregor XII., se bo okrepila z vztrajanjem pri bolj ponotranjenem duhovnem življenju. V času Terezine smrti je bilo že 16 ženskih in 14 moških ustanov. Terezija ob svoji smrti zapusti avtobiografijo, *Knjigo življenja*, a tudi *Pot popolnosti* in predvsem *Notranji grad*. Slednja opisuje pot milosti v sedmih "dvoranah" (ali sobah) duše.

Terezija, očarana od Božje ljubezni, se je tekom svojega življenja jasno izrekla za Gospoda Jezusa. Zapisala je: "Že živim izven sebe, potem ko sem umrla od ljubezni, ker živim v Gospodu, ki me je hotel zase". Njena želja, da bi bila z Gospodom, je tako močna, da ne okleva napisati: "Umiram, da ne bi umrla!". Njeno pričevanje je navdihnilo njene sodobnike, da so se posvečali duhovnemu življenju, da bi stremeli k vedno večji popolnosti in predvsem, da bi bolje spoznali Boga-Človeka.

Terezino izkušnjo bi lahko povezali z izkušnjo apostola Pavla, zlasti njegovo željo, da bi Efežani napredovali v spoznanju Gospoda Jezusa. Kaj želi zanje? Da bi Gospod odprl oči njihovih src svoji luči, da bodo spoznali upanje, ki jim ga odpira njegov klic, neprecenljivo slavo dediščine, katero morajo deliti drug z drugim. Pavel želi, da se zavedajo energije, moči in vitalnosti, ki jo je Bog, naš Oče, položil v vsakega izmed njih v Kristusu, ko ga je obudil od mrtvih in ga postavil na svojo desnico v nebesih. Vstajenje jih zadeva; zadeva vse nas, kajti njegova zmaga nad grehom in smrtjo je tudi naša zmaga. Zažene se misijonarska dinamika. Oče je v Sinu, Sin v učencih, učenci v svetu, v skladu z Janezovim izražanjem (Jn 17, 11.20-26). Kristus napolni vse v vsem. Cerkev, ki je Kristusova polnost, Kristus poživlja v Duhu in jo vodi k njeni izpolnitvi. Kristus sam prodre v celotno vesolje v vseh pogledih. Njegovo poveljevanje je tudi naše. Cerkev je napolnjena z bogastvom božjega življenja po Kristusu, ki je sam napolnjen od Boga, v skladu z izrekom v Kol 2,9-10. Kajti Bog, naš Oče, je vse podvrgel njegovim nogam in ga postavil nad vse in ga naredil za glavo Cerkve,

ki je njegovo telo. Razume se, da je Cerkev popolna Kristusova izpolnitev, ki jo Bog v celoti napolni s svojo polnostjo.

Gospodu lahko zaupno pojemo, pri čemer se sklicujemo na Psalm 8. «*Gospod, naš Gospod, kako čudovito je tvoje ime po vsej zemlji*». Vsi smo vabljeni, da ga hvalimo, opevamo njegovo veličastvo. Celu usta otročičev in dojenčkov ga lahko povečujejo, skupaj z odraslimi in ostarelimi. Samo pogledati moramo z očmi, da vidimo delo božjih prstov. Samo poglejte luno in zvezde. Ne smemo pozabiti na človeka, tako majhnega v srcu stvarstva, a oblikovanega na izjemen način. Čudovito je, da Bog skrbi za vsakega izmed nas. Želel je, da bi bil vsak od nas malo manj kot bog, tako da bi nas okronal s slavo in častjo, da bi vse podvrgel našim nogam. Povezani s Kristusom smo še bolj čudoviti, popolnoma polni slave in časti. Ker njegova slava je naša slava.

Naj bo naša zahvala iskrena. Naj izraža našo ljubezen, sledeč stopinjam svete Terezije in naj bo v intimnem odnosu z Gospodom Jezusom. Naj nas ta odnos usmeri na pot popolnosti, na pot misijonarske predanosti, ki je zakoreninjena v ljubezni tega Boga, ki nas tako zelo ljubi in ki nas želi vse rešiti. To je Bog, ki je obudil Jezusa od mrtvih in ki nas povezuje s tem vstajenjem.

Pierre Diarra,
Svetovalec Papeškega sveta za medverski dialog
Papeška misijonska zveza-Pariz
Katoliški inštitut Pariz
Pariz, 7. november 2021

Besedilo prevedel: *Luka Biščak*